

Na intru je Ježíš

Úvahy | 24.9.2013 @ 11.04

Bratrská láska ať trvá; s láskou přijímejte i ty, kdo přicházejí odjinud – tak někteří, aniž to tušili, měli za hosty anděly. (Žd 13,1n)

Tento verš mi připomenul příběh, který nám na gymnáziu vyprávěl učitel křesťanské etiky.

V jistém středověkém klášteře panovala napjatá atmosféra. Dusno špatných vztahů a nevyřčených i vykřikovaných výtek dosahovalo nebezpečí třaskaviny, která byla poutána pouze přísným bohoslužebným řádem. Ani řád, ani víra, ani původní touha mnichů, nedovedly proříznout tuto atmosféru, takže se život v klášteře stával pro všechny utrpením. Představený kláštera byl tím, kdo situací trpěl dvojnásob. Žádný jeho příkaz ani kázeňská opatření nedokázaly toto peklo na zemi rozpustit. Jeho poslední nadějí byl starý poustevník, který se o samotě oddával svým vizím. Představený mu vykreslil situaci, poustevník se zamyslel, pokrčil rameny a pravil: „Vaše situace je složitá. Já jsem jen bláznivý stařec, který strávil život v pustině. Jak bych mohl rozsoudit vaše spory?“ Pak sklopil zrak a dodal vážnějším hlasem: „Řeknu ti ale, co mi bylo zjeveno ve vidění. Viděl jsem, jak do vašeho kláštera přišel Ježíš a vzal na sebe podobu jednoho z bratří. To jsem viděl.“

Představenému tato nová věc úplně roztránila všechny bolesti, s nimiž k poustevníkovi přicházel. Rychle se s ním rozloučil, pospíchal zpět do kláštera, hned večer si znesvářené bratry svolal a oznámil jim obsah poustevníkovy vidění. Na tvrdých tvářích se začalo objevovat zmatení a údiv. Když pak spolu ráno vstali do nového dne, všechny problémy byly ty tam a původní pachův nesmířlivosti byla nahrazena zvědavým zájmem jednoho mnicha o druhého. Nikdo z nich totiž nevěděl, jakou podobu na sebe Ježíš vzal.

Tento příběh, jehož autora neznám, nás učí, abychom se k sobě navzájem chovali tak dobře, jak jen umíme. Abychom „pokládali jeden druhého za přednějšího než sebe“ (Fp 2,3). V každodenní situaci, které čelí studenti biblické školy jako spolužáci a obyvatelé domova mládeže, můžeme hovořit nikoli vágně, ale naprosto prakticky o naplnění tohoto příkazu. Může být Ježíš na internátě svědkem neumytého nádobí, které jsem naschvál zapomněl v dřezu? Je Ježíš zvědavý na vyzývavé oblékání a koketní chování dívek? Líbí se Ježíši nezodpovědné flirtování a paví nadýmání chlapců? Musí být Ježíš obětí umazané záchodové mísy, kterou po sobě zanechám ve spěchu vstříc duchovnějším záležitostem? Odpověď je každopádně ne! Ten, kterého všichni milujeme, sedí v nebi po pravici svého Otce a Jeho přáním je láska k bližnímu. A jelikož je i v nás skrze Ducha svatého a mezi námi skrze společnou modlitbu, není titulní tvrzení této úvahy až tak daleko od pravdy.

<http://selah.diet/uvahy/na-intru-je-jezis/>